

Sygn. akt XII Gz 179/13

POSTANOWIENIE

Dnia 14 maja 2013 roku

Sąd Okręgowy w Gdańsku Wydział XII Gospodarczy Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: S.S.O. Bożena Kachnowicz – Kokot

Sędziowie: S. S.O. Jolanta Safader - Skwarlińska

del. S.S.R. Magdalena Kiedrowicz - Kopec

po rozpoznaniu w dniu 14 maja 2013 roku w Gdańsku

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa H. T.

przeciwko H. I.

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 22 listopada 2012 roku, sygn. akt VI GC 1725/11 w przedmiocie odrzucenia zarzutów od nakazu zapłaty

postanawia:

I. odrzucić zażalenie w części dotyczącej punktu pierwszego zaskarżonego postanowienia

II. oddalić zażalenie w pozostałej części.

Sygn. akt XII Gz 179/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 listopada 2012 roku Sąd Rejonowy w Gdyni w punkcie pierwszym oddalił wniosek pozwanego H. I. o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty, a w punkcie drugim odrzucił zarzuty od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd I instancji wskazał, że złożony przez pozwanego wniosek o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ pozwany nie uprawdopodobnił braku swej winy w nie dokonaniu czynności procesowej jaką było własnoręczne podpisanie zarzutów od nakazu zapłaty w terminie zakreślonym przez Sąd. Sąd Rejonowy podkreślił, iż z akt sprawy wynika, że przesyłkę zawierającą zobowiązanie pozwanego do podpisania zarzutów od nakazu zapłaty odebrała żona pozwanego - dorosły domownik, w miejscu jego zamieszkania. Zatem według Sądu I instancji doręczenie nastąpiło w sposób prawidłowy, zgodny z art. 138 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wskazał też, że pozwany nie uprawdopodobnił w niniejszej sprawie, że pozostawał z żoną w konflikcie, nie podał też aby żona była ubezwłasnowolniona, a jedynie wskazał, że żona nie była upoważniona do odbioru kierowanej do niego korespondencji.

W ocenie Sądu wskazywana przez pozwanego okoliczność nie mogła odnieść skutku, gdyż pozwany nie uczynił w tym względzie odpowiedniego zastrzeżenia, ponadto dla skuteczności doręczenia w trybie art. 138 § 1 k.p.c.

nie jest wymagane upoważnienie dorosłego domownika do odbioru korespondencji kierowanej do adresata. Sąd Rejonowy dodał również, że korespondencja sądowa zawierająca nakaz zapłaty wraz z pozwem oraz pismo zawierające zobowiązanie pozwanego do wskazania okoliczności uprawdopodobniających wnioski o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty zostało odebrane przez żonę pozwanego a w tych przypadkach pozwany wykonał czynności procesowe wykonał w terminie, co świadczy że odbiór tych przesyłek przez jego żonę nie stanowił żadnej przeszkody dla pozwanego.

Zdaniem Sądu Rejonowego oddalenie wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do złożenia zarzutów od nakazu zapłaty implikowało konieczność odrzucenia złożonych wraz z tym wnioskiem zarzutów od nakazu zapłaty na podstawie art. 504 § 1 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył pozwany H. I. zaskarżając je w całości i wniósł o jego uchylenie i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący podkreślał, że pismo z dnia 10 maja 2012 roku zawierające wezwanie go do uzupełnienia braków formalnych zarzutów poprzez ich podpisanie nie zostało mu prawidłowo doręczone. Według skarżącego doręczenie zastępcze uregulowane w art. 138 k.p.c. jest wyjątkiem od zasady osobistego doręczania pism osobom fizycznym i powinno być stosowane według wyrażonych w tym przepisie reguł, które nie zostały dochowane w niniejszej sprawie. Argumentował, iż jego żona nie podjęła się oddania przesyłki, o czym świadczy brak stosownej adnotacji na ten temat doręczyciela.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie pozwanego podlega odrzuceniu w części co do punktu pierwszego zaskarżonego postanowienia, a w pozostałym zakresie jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości aprobuje dokonane przez Sąd I instancji ustalenia, uznając je za własne, a także całkowicie zgadza się z przeprowadzoną przez ten Sąd oceną dowodów.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że postanowienie Sądu Rejonowego w Gdyni z dnia 22 listopada 2012 roku w przedmiocie oddalenia wniosku pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia zarzutów od nakazu zapłaty jest niezaskarżalne, a skarżący będący przedsiębiorcą, a więc profesjonalnym uczestnikiem obrotu prawnego nie zamieścił w swym zażaleniu wniosku o poddaniu przedmiotowego postanowienia na zasadzie art. 380 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. kontroli instancyjnej. Należało zatem na podstawie art. 383 k.p.c. w związku z art. 398 k.p.c. odrzucić zażalenie skarżącego w tym zakresie jako niedopuszczalne, o czym Sąd Okręgowy orzekł w punkcie pierwszym postanowienia.

W ocenie Sądu Okręgowego - Sąd I instancji zasadnie odrzucił wniesione przez pozwanego zarzuty od nakazu zapłaty uznając, iż pozwany uchybił wezwaniu Sądu nie usuwając w wyznaczonym terminie braków formalnych zarzutów, a powyższe uchybienie nastąpiło na skutek okoliczności zawinionych przez pozwanego. Trafnie bowiem Sąd ten ocenił, że pozwanemu w sposób prawidłowy doręczono odpis wydanego przez Sąd Rejonowy w Gdyni w postępowaniu nakazowym w dniu 21 marca 2012 roku nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu, jak również prawidłowo doręczono w dniu 16 maja 2012 roku przesyłkę zawierającą wezwanie pozwanego do uzupełnienia w terminie siedmiu dni braków formalnych wniesionych przez niego zarzutów od nakazu zapłaty poprzez ich podpisanie.

Odnosząc się do podniesionych przez skarżącego okoliczności kwestionujących prawidłowość doręczenia pisma z dnia 10 maja 2012 roku zawierającego wezwanie go do uzupełnienia braków formalnych zarzutów poprzez ich podpisanie polegających na tym, że żona nie podjęła się oddania mu tej przesyłki wskazać należy, że nie została ona poparta przez skarżącego żadnym środkiem dowodowym, wobec czego należało potraktować ją jako gołosłowną. W ocenie Sądu Okręgowego znajdujący się na zwrotnym potwierdzeniu odbioru przesyłki zawierającej pismo z dnia 10 maja 2012 roku z wezwaniem pozwanego do usunięcia braków formalnych zarzutów od nakazu zapłaty własnoręczny podpis żony pozwanego potwierdzający odbiór przesyłki adresowanej do pozwanego jest tożsamy z podjęciem się

przez jego żonę, jako dorosłego domownika oddania tej przesyłki pozwanemu. Fakt dokonania odbioru tej przesyłki implikuje wniosek, że gdyby małżonka pozwanego nie podjęła się oddania adresowanej do niego przesyłki nie podjęłaby się również odebrania przesyłki. Słusznie skarżący w zażaleniu zauważył, iż ustawodawca w art. 138 k.p.c. wprowadził domniemanie prawne prawidłowości doręczenia przesyłki adresatowi. Domniemanie to oczywiście jest wzruszalne i może być obalone. Jednakże obowiązek wzruszenia powyższego domniemania obciąża pozwanego jako osobę wywodzącą określone skutki prawne z określonych faktów. W ocenie Sądu Okręgowego, pozwany powyższemu obowiązkowi nie sprostował, nie zaferował bowiem żadnego dowodu potwierdzającego podnoszoną okoliczność, iż przesyłka zawierająca zobowiązanie do uzupełnienia braków formalnych zarzutów z dnia 10.05.2012r., odebrana przez małżonkę dłużnika w dniu 16 maja 2012r. została przekazana mu dopiero w dniu 16 czerwca 2012r.

W ocenie Sądu same twierdzenia pozwanego w tym zakresie nie uprawdopodobniają powyższej okoliczności.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy uznał, że zażalenie pozwanej jest niezasadne, i dlatego też na podstawie przepisu art. 385 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie drugim postanowienia.